

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1867/2019
24.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Главоњић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 426/18 од 06.12.2018. године, на седници одржаној 24.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 426/18 од 06.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П2 245/17 од 15.05.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је да мајка АА из ... самостално врши родитељско право над малолетном ВВ, рођеном ...2004. године, што је отац ББ дужан признати. Ставом другим изреке, утврђено је да је пребивалиште мал. ВВ на адреси мајке АА. Ставом трећим изреке, утврђено је да отац ББ самостално врши родитељско право над мал. ГГ, рођеном ...2007. године и мал. ДД, рођеном ...2010. године, што је мајка АА дужна признати. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је пребивалиште мал. ГГ и мал. ДД на адреси оца ББ. Ставом петим изреке, уређен је начин одржавања личних односа између деце и родитеља са којим деца не живе, на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање мал. ВВ плаћа месечно износ од по 10.000,00 динара почев од 14.07.2017. године као дана подношења тужбе па убудуће. Ставом седмим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев ББ којим је тражио да се обавезе мајка АА да на име свог доприноса за издржавање мал. ГГ плаћа месечно износ од по 12.000,00 динара почев од 25.09.2017. године, а за издржавање мал. ДД износ од по 12.000,00 динара почев од 21.12.2017. године па убудуће. Ставом осмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 426/18 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена

првостепена пресуда у ставовима првом, другом, седмом и осмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке из ванбрачне заједнице имају троје деце и то мал. ВВ рођену 2004. године, мал. ГГ рођену 2007. године и мал. ДД рођену 2010. године. Ванбрачна заједница између странака престала је у јулу 2017. године када је тужиља отишла да живи у ... јер је тамо пронашла посао. По напуштању ванбрачне заједнице сва деца су се са њом одселила у ... али се прво ГГ вратила у ..., а потом се вратила и ДД, а ВВ је остала са њом у ... где иде у седми разред основне школе. И тужиља и тужени су запослени, имају добра примања, адекватно су ситуирани, са адекватним окружењем како за њих саме тако и за малолетну децу. Првостепени суд је поступајући у складу са чланом 270. Породичног закона прибавио извештај Центра за социјални рад у ... као и Центра за социјални рад у ..., Одељење ... и утврдио да и отац и мајка живе у пространим непокретностима добро опремљеним и да деца имају своје собе прилагођене њиховим потребама, да отац познаје узрасне и развојне потребе малолетне деце и има капацитет да одговори на те потребе, да је мотивисан да му деца буду поверена и жели да деца што више времена проводе заједно, да треба очувати везу између деце, унапређивати и неговати и да су деца блиска са оба родитеља, да су мал. ДД и мал. ГГ задовољне у домаћинству оца и самим животом у ... где иду у школу, да су задовољни са својим окружењем и самим начином како се отац о њима стара, да у одгајању помаже ББ мајка која је у пензији, витална, одмерена и сталожена жена, а да је мал. ДД изразила жељу да настави да живи са оцем и та њена жеља је процењена као аутентична. Са друге стране, процењено је да деца имају добар контакт са мајком и са тетком са којом живи, да мајка има подршку своје сестре и мајке, да је свесна да ГГ жели да настави школу у ... и због тога не жели да врши притисак на њу да се врати у ... и жели да деца проводе сваки викенд заједно. Малолетна ВВ живи са мајком у ..., адаптирала се на друштво и школу у ..., задовољна је новим начином живота, добро функционише у новом окружењу и не жели да се ништа у томе мења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова који се односи на вршење родитељског права јер су на основу

извештаја и мишљења стручног тима Центара за социјални рад са подручја на којима деца живе закључили да је у најбољем интересу малолетне деце, у смислу одредбе члана 6. и члана 266. Породичног закона и члана 3. Конвенције о правима детета, да вршење родитељског права над малолетном ВВ, која је изразила изричиту жељу да живи са мајком, буде поверено мајци, а да вршење родитељског права над малолетном ДД и малолетном ГГ, које су везане за оца и његову породицу, а самим тим иду и у школу у..., буду поверене оцу, овде туженом.

Стога су неосновани ревизијски наводи да одлука о вршењу родитељског права у погледу мал. ВВ, није у интересу малолетне деце јер су деца привржена једна другој и да имају јаке узајамне емоције, а ово стога што је правилно уређен и модел виђања како са родитељима тако и међусобни контакт саме деце, а како је то одређено нижестепеним одлукама.

Одлучујући о поверавању малолетне деце родитељима на вршење родитељског права, као и одржавању личних односа деце са родитељима и међусобно, правилно су нижестепени судови применили одредбе члана 77. ст. 1. и 3. Породичног закона, а сагласно члану 61. став 1. Породичног закона уредили начин одржавања личних односа малолетне деце са родитељем са којим не живе на начин одређен нижестепеним одлукама.

По оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови утврдили да су лична својства и капацитети странака, као родитеља, за бригу, старање и васпитање у односу на малолетну децу задовољавајући у сваком погледу, да су родитељи подобни да им се деца повере на самостално вршење родитељског права, да препознају дечије потребе и веома су мотивисани да наставе старање о њима, и да су полазећи од налаза и мишљења оба Центра за социјални рад, правилно утврдили да су се стекли законом прописани услови за одлуку о поверавању малолетне деце, на начин како је то учињено, с обзиром да њихово понашање указује на опредељење да живе у породици са родитељем којег су сами изабрали. Наиме, најбољи интерес детета подразумева задовољавање на најбољи могући начин његовим емотивним и развојним потребама. Ово начело има предност пред осталим интересима и првенствено подразумева потребу за сигурном, стабилном и предвидивом околином у којој ће се дете осећати вољено, развијати осећај припадања, слободно и несметано стицати искуство у дружењу са вршњацима.

Правилном применом одредби чл. 154, 160. и 161. Породичног закона, су нижестепени судови одлучили о постављеним захтевима за издржавање деце над којима не врше родитељско право, те су правилно одбили захтеве странака као неосноване.

Супротно ревизијским наводима, нижестепени судови су правилно утврдили месечне потребе деце, материјалне могућности оба родитеља као и чињеницу да је тужени у повољнијој ситуацији од тужиле, јер она нема стамбену јединицу у

власништву као тужени, да сваки родитељ може да подмири утврђене месечне потребе деце над којом врши родитељско право, те је с обзиром на све те чињенице супротно наводима ревидента оцењена као правилна одлука нижестепених судова у односу на обавезу родитеља у издржавању малолетне деце са којом не живе.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду у погледу осталих ревизијских навода, будући да се истим понављају жалбени наводи на које је апелациони суд дао јасне и правилне разлоге које у свему прихвата и овај суд, применом члана 414. став 2. ЗПП, а наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

С обзиром да су нижестепени судови при решавању и осталих питања правилно применили материјално право и то модел виђања са родитељем са којим не живе као и међусобни однос сестара, који су прилагодили тренутном стању и потребама деце, а да је законско издржавање одређено на начин који задовољава потребе деце, а не угрожава нити егзистенцију мајке нити егзистенцију оца као дужника издржавања, одлучено је као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**